

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **J.M.**, ■■■, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, č. j. OD 223/17-2/67.1/17076NL,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 18. 4. 2017, č. j. OD 223/17-2/67.1/17076NL, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2017, č. j. MML140976/16/3969/OD/Br CJ MML 018881/17. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 4 uvedeného zákona, kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 30. 6. 2016 ve 14:00 hod. řídil motorové vozidlo ■■■, u domu č. p. ■■■, v obci Š.část M., ve směru jízdy od obce D. M., přičemž kontrolním měřením pomocí silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM bylo zjištěno, že jel rychlostí 98 km/h (při zohlednění možné odchylky měření ± 3 km/h rychlost 95 km/h), kde je povolena maximální rychlost 50 km/h, za což mu byla uložena pokuta 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že upřesnil dobu spáchání přestupku na 14:02 hod. a popis skutku tak, že uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že motorové vozidlo řídil na pozemní komunikaci, ul. A. C. (silnice III. třídy č. 27814), v obci Š., část M., ve směru jízdy od obce D.M., s doplněním, že kontrolní měření bylo provedeno pomocí

silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM umístěného ve služebním vozidle Policie ČR, které stálo před domem č. p. ■■■ v ul. A. C. v obci Š.část M., s přesným uvedením GPS souřadnic. Ve zbývajících částech žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýkal, že je v jeho výroku místo spáchání správního deliktu uvedeno vágně, není dostatečně určité, je částečně nepřezkoumatelné. V reakci na jeho odvolání žalovaný popis skutku ve výroku rozhodnutí změnil, ale na určení přesného místa přestupku rezignoval a jako místo spáchání přestupku označil úsek v délce minimálně 700 m, ve kterém se podle žalobce nevyskytuje prakticky žádná zástavba. Přitom zde vzhledem k poměrně důkladnému dokazování nebyla žádná překážka, pro kterou by nebylo možné přesné místo přestupku určit a podle něj posoudit míru zavinění a společenskou škodlivost žalobcova jednání. Žalobce citoval řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu (ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, ze dne 26. 5. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52, ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73) a zdůrazňoval, že určení přesného místa přestupku bylo zásadní pro zjištění, zda k přestupku došlo, dále k posouzení míry zavinění a k posouzení materiální stránky přestupku. Z tohoto hlediska byla důležitá i vzdálenost místa spáchání přestupku od dopravní značky značící začátek obce, případně hustota osídlení a provozu. Nepřesně uvedené místo přestupku bylo přitom podkladem tvrzení, že se jednalo o místo osídlené se zvýšenou hustotou provozu. Pokud byl jako místo spáchání přestupku ve výroku označen úsek 700 m, když není zřejmá jeho vzdálenost od dopravní značky značící začátek obce, jde o vymezení nedostatečné z hlediska zaměnitelnosti přestupku i z hlediska zajištění práva na obhajobu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém rozhodnutí a jeho odůvodnění. Žalovaný uvedl, že změnil výrok prvostupňového rozhodnutí upřesněním doby a místa spáchání přestupku, což mu umožnil dostatek podkladů a důkazů obsažených ve spisovém materiálu. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady a provedeným dokazováním, uplatnit své návrhy na provedení dalšího dokazování, sdělit své osobní a majetkové poměry. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl v plném rozsahu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Podstatou žaloby je námitka nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí. Nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku (a tedy skutku) představuje nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, která by vedla ke zrušení napadených rozhodnutí pro vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Obecně lze uvést, že výrok rozhodnutí o přestupku je nesrozumitelný, trpí-li zásadními vadami, pro které nelze vůbec

rozhodnutí podrobit soudnímu přezkumu. Například z výroku není zřejmé, kdo byl za přestupek uznán vinným a postižen, přestupkové jednání bylo nedostatečně identifikováno a popsáno tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným, z výroku nelze seznat, jak bylo delikt ní jednání právně kvalifikováno, případně jaká sankce byla rozhodnutím uložena či výrok je formulován tak, že rozhodnutí je nevykonatelné.

Podle § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném od 1. 10. 2015 byl obligatorní součástí výroku rozhodnutí o přestupku též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Ve shodě se žalobcem soud v obecné rovině konstatuje, že v „*rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.*“ (dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, Sb. NSS č. 1546/2008, kromě toho všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 267/2016 – 15). Žalobci lze také přisvědčit, dovozuje-li z judikatury Nejvyššího správního soudu, že posouzení otázky, zda je místo spáchání přestupku určeno ve výroku rozhodnutí dostatečně určitě, odvisí od okolností každého konkrétního případu.

Nedostatečného uvedení místa přestupkového jednání ve výroku rozhodnutí se žalobce dovolával ve vztahu k přestupku, kterého se měl dopustit dne 30. 6. 2016 v 14:02 hod. překročením nejvyšší povolené rychlosti v obci a který byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. V obecné rovině lze opět ve shodě se žalobcem uvést, že u přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti je místo spáchání přestupku podstatné pro posouzení, zda k přestupku došlo či nikoli, tj. zda byla naplněna skutková podstata daného přestupku, případně za jakých okolností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37), přičemž, jak již zaznělo, zda je toto místo ve výroku rozhodnutí vymezeno dostatečně, závisí na okolnostech každého jednotlivého případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52).

Namítá-li žalobce, že místo spáchání deliktu bylo vágně specifikováno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, konstatuje soud, že výrok prvostupňového rozhodnutí byl co do popisu místa spáchání přestupku změněn rozhodnutím žalovaného. Podstatné tedy je, zda bylo místo protiprávního jednání popsáno dostatečně určitě ve výroku rozhodnutí žalovaného.

Ve výroku svého rozhodnutí vymezil žalovaný místo spáchání přestupku slovy „*na pozemní komunikaci, ul. A. Cihláře (silnice III. třídy č. 27814), v obci Šimonovice, část Minkovice, ve směru jízdy od obce Dlouhý Most*“ za současného určení, že rychlost žalobcova vozidla byla změřena silničním laserovým rychloměrem ve služebním vozidle policie, „*které stálo před domem čp. 136 v ul. A. Cihláře v obci Šimonovice, část Minkovice (souřadnice GPS 15°3'34,15'' E, 50°43'14.56'' N)*“. Z takto popsaného místa skutku vyplývá, že místo překročení rychlosti bylo určeno dostatečně uvedením názvu ulice, obce a směru jízdy žalobcova vozidla ve spojení s naprosto přesným určením místa, kde byl umístěn silniční laserový rychloměr, kterým byla rychlost žalobcova vozidla v obci změřena. Není tedy pravdou, že by bylo místo přestupkového jednání určeno celým úsekem v délce 700 m tak, aby snad mohly vzniknout pochybnosti ohledně naplnění skutkové podstaty přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Je sice pravdou, že žalovaný mohl ve výroku rozhodnutí současně uvést i vzdálenost žalobcova vozidla (109,8 m) od silničního laserového rychloměru. Tato skutečnost však za situace, kdy žalobce sám v žalobě poukazuje na důkladně provedené dokazování včetně fotografie zachycující přesné místo přestupku z měřicího zařízení, nepředstavuje takové pochybení, které by mělo za následek nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, a tedy jeho nepřezkoumatelnost. Způsob, jakým žalovaný místo přestupku ve výroku popsal, společně s přesným určením doby a popsaným způsobem spáchání, skutek dostatečně určitě vymezuje tak, aby nemohl být zaměněn s jiným a žalobce nemohl být poškozen z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence, ani práva na obhajobu. Vymezení místa přestupku ve výroku rozhodnutí žalovaného bylo dostačující také pro účely podřazení skutku pod uvedenou skutkovou podstatu přestupku, která spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o více než 40 km/h, z výroku rozhodnutí totiž současně vyplývá, že protiprávního jednání se žalobce dopustil v obci Šimonovice.

Při posouzení důvodnosti uplatněné žalobní námitky soud také zohlednil, že v daném případě nevznikly pochybnosti v tom směru, zda žalobcovo vozidlo nebylo změřeno až za značkou označující začátek a konec obce (jako tomu bylo v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56). Provedeným dokazováním, jehož úplnost žalobce ostatně nijak nezpochybňuje, bylo prokázáno, že k překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o více než 40 km/h, došlo přímo v obci Š., v ulici A. C.cca 110 před domem čp. 136, u kterého stálo policejní vozidlo se silničním laserovým rychloměrem (s přesně uvedenými souřadnicemi GPS). Žalobci nic nebránilo, aby v rámci realizace práva na obhajobu v přestupkovém řízení, či následně před soudem uváděl konkrétní námitky, které s ohledem na zjištěné místo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci mohly mít dle jeho názoru vliv na míru zavinění či společenskou škodlivost jeho protiprávního jednání.

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalovaného s takovým postupem soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 15. srpna 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně